

Arrest

nr. 129 958 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KASONGO loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 oktober 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 19 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een ongehuwde vrouw van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meerbepaald in de regio van de township Chushul in de prefectuur Lhasa. U groeide er op en verbleef er tot uw 18 à 19 jaar, waarna u als non uw intrek nam in het Ngagyur Nyingma Shugseb-klooster in Tsena Shang (Lhasa). U verbleef er ongeveer een jaar en een half, waarna u in 2005 illegaal naar India reisde. U trok naar het klooster in ballingschap van uw orde in de stad Dharamsala. U zette er uw religieuze leven verder tot 2013, waarna u naar België reisde. U verklaarde in India over een 'Registration Certificate' (RC) en een 'Identity Certificate' (IC) te beschikken. U bewam via een smokkelaar een Italiaans visum in uw IC, waarmee u op 20 oktober 2013 India verliet en via Frankrijk België wist te bereiken op dezelfde datum. Twee dagen later vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een attest van uw kloosterorde, een badge van uw kloosterorde, uw 'Green Book', zes kleurenfoto's met uw familie en vrienden, een attest van het 'Reception Centre' in Dharamsala, een attest van het 'Reception Centre' in Kathmandu. Uw advocaat legde een krantenartikel met betrekking tot de leefomstandigheden van Tibetaanse vluchtelingen in India neer ("L'Inde secouée par u débat inédit sur le racisme dans la société" - Le Monde, 8/2/2014).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming. U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de VRC in 2005 heeft u van 2005 tot 2013 in India verbleven. U leefde er al die jaren als non, verbonden aan het Ngagyur Nyingma Shugseb Institute in de stad Dharamsala. U bestudeerde het boeddhisme en heeft nooit (buiten de kloostermuren) gewerkt. Tot aan uw vertrek uit India in 2013 woonde u in het klooster. Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS, p. 5).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat uw kloosterorde naar een gebouw binnen een Indische wijk verhuisde. U verklaarde dat uw kloostergemeenschap daar lastig gevallen werd en kop van jut was voor de autochtone Indische bevolking (CGVS, p. 8). Echter hebt u dit voorval niet vermeld in de vragenlijst van het CGVS die u op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingevuld bij uw asielaanvraag. Dat u dit element niet vermeldde, doet afbreuk aan de beweerde impact op deze beweerde reden van uw vertrek uit India. U gaf verder nog aan dat u vanuit India niet in de mogelijkheid bent om naar China terug te keren. Deze reden is geen vervolging zoals die beschreven is in de Vluchtelingenconventie. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf zelf aan ten aanzien van het CGVS dat er geen andere ernstige redenen zijn voor uw vertrek uit India (CGVS p.8). Dat u bij terugkeer vreest illegaal te zijn, komt niet overeen met de informatie van het CGVS waaruit blijkt dat Tibetanen die terugkeren naar India hun verblijfstitel (RC) opnieuw kunnen opnemen.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit

informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC, met een Italiaans visum geregeld door uw smokkelaar, heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS, p. 6). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u dat u niet op de hoogte was van deze procedure (CGVS, p. 6). Dit is uiteraard geen afdoende reden, immers staat in de IC zelf vermeld dat dit de te volgen procedure is. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een attest van uw kloosterorde, een badge van uw kloosterorde, uw 'Green Book', zes kleurenfoto's met uw familie en vrienden, een attest van het 'Reception Centre' in Dharamsala, een attest van het 'Reception Centre' in Kathmandu. Deze documenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit – waaraan niet getwijfeld Het krantenartikel met betrekking tot de leefomstandigheden van Tibetaanse vluchteling in India neer ("L'Inde secouée par u débat inédit sur le racisme dans la société" - Le Monde, 8/2/2014) illustreert een algemene situatie -welke het CGVS niet betwist. In de context van uw asielaanvraag dient er wel op gewezen te worden dat dit artikel op geen enkele manier uw persoonlijke vrees hard maakt, waardoor bovenstaande appreciaties dan ook ongewijzigd blijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC), doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift en haar aanvullende nota :

1. Immigration and Refugee Board of Canada, "China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India", 7 July 2009, <http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html>
 2. Tibet Justice Center, Tibet's Stateless Nationals II: Tibeton Refugees in India, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>
 3. Déclaration on Principles for Relations and Comprehensive Coopération Between the People's Republic of China and the Republic of India, 23 June 2003, <http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjdt/2649/t22852.htm>
 4. Claudia Artilles, "Tibetan Refugees' Rights and Services in India", <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>
 5. OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pavs-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>
 6. The Times of India, "Tibetan arrested for residing without registration", 18 november 2012, http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2012-11-18/chandigarh/35186097_1_tibetan-refugees-ration-card-report-on-benami-land
 7. Free Tibet, "How China persecutes Tibetan nuns", <http://www.freetibet.org/about/how-china-persecutes-tibetan-nuns>
 8. Free Tibet, "Human Rights in Tibet", <http://www.freetibet.org/about/human-rights-tibet>
 9. Committee Against Torture, CONSIDERATION OF REPORTS SUBMITTED BY STATES PARTIES UNDER ARTICLE 19 OF THE CONVENTION, Concluding observations of the Comfrittee against Torture / CHINA, ' 21 November 2008, [http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/d0cs/CAT.C.CHN.CC\).4.pdf](http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/d0cs/CAT.C.CHN.CC).4.pdf)
 10. Julia Hess, "Immigrant Ambassadors: Citizenship and Belonging in the Tibetah Diaspora", 2009, <http://books.google.be/books?id=C0VVigwrboMC.&pg=PA88&lpg=PA88&dq=discrimination+3gainst+tibetans+in+india&source=bl&ots=3oxldFaDOv&sig=bZl<HhEhQQDuqbAEmYvCvrxUGvS4&hl=fr&sa=X&ei=v8HPUvm2E8e47Q.bGwoCwBw&ved=0CC8Q6AEwADgl<#v=onepage&q=discrimination%20against%20tibetans%20in%20india&f=false:abstracten>
 11. World Tibet Network News, "French version of the GEO's article on Dharamsala", October 1999, http://www.tibet.ca/en/newsroom/wtn/archive/ûld?y=1999&m=10&p=6_2
 12. Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2005:326:0013:0034:FR:PDF:abstracten>
 13. Memorie van Toelichting van wet van 8 mei 2013, <http://www.senate.be/www/?Mlval=dossier&LEG=5&NR=1999&LANG=fr : abstracten>
 14. UNHCR, "Improving asylum procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice - Key Findings and Recommendations", March 2010, <http://www.unhcr.org/4ba9d99d9.html>.
 15. UNHCR, "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", 9 and 10 December 2002, <http://www.refworld.orgR/docid/3fe9981e4.html>.
 16. ECHR, Application n°7267/13, D.C. against Switzerland lodged on 22 January 2013 and ECHR, Application n°23273/13/ Y.D. against Switzerland lodged on 30 March 2013.
 17. Le Monde, "L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société", 7 februari 2014, http://www.lemonde.fr/international/article/2014/02/07/l-inde-secouee-par-un-debat-inedit-sur-le-racisme-dans-la-societe_4361992_3210.html
 18. CBAR, biedt India reele bescherming aan Tibetanen?, maart 2014
 19. Human Rights Council, Written statment submitted by Mouvement contre le racism et pour l'amitié entre les peuples, 25.5.14
 20. Country of Origin Research and Information, CHINA-TIBET: Dissémination of nationalist messages, treatment of Tibetans holding anti-China views, conséquences fir Tibetans leaving illegally, restrictions on Tibetans practicing Buddhism, 29.6.2009
 21. Minority Rights group international, World's Minorities and Indigenous Peoples 2014, 3.7.14, pp. 1, 12, 148-151.
- 1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een COI Focus China India. De Tibetaanse gemeenschap in India , d.d. 11 maart 2014 (update), een COI Focus China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India, d.d. 25 maart 2014, een COI Focus China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China,

d.d. 25 maart 2014, een COI Focus China/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014 en een 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003.

1.3.3. Bij een schrijven van 22 juli 2014 voegt de verwerende partij volgende documenten bij: COI Focus: "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" (d.d. 18 juni 2014), COI Focus: "China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" (d.d. 18 juni 2014) en COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" (d.d. 18 juni 2014).

Over de gegrondheid van het beroep

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.1. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingewet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India"

2.3. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Zowel verzoekende partij als verwerende partij benadrukken dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie. Waar verzoeker verwijst naar de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", van 12 november 2013 neemt de Raad aan dat hij de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 bedoelt.

2.4. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt onder meer op eigen Cedoca terreinonderzoek tijdens een Joint Fact Finding Mission in maart 2012 waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. Indien verzoekende partij er op wijst dat de bronvermelding in de e referenties aangevuld en vervolledigd.

De Raad kan vaststellen dat de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar hij stelt "Dat het grootste deel van de belangrijke informatie

van de Indiase autoriteiten komt". Integendeel uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse andere Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

2.5. Verzoekende partij stelt dat *"de mails en telefonische gesprekken waar de voetnoten naar verwijzen niet uitgeschreven zijn in het rapport terwijl het om bronnen gaat waar het rapport het vaakst naar verwijst"*.

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 kan de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten in zijn beslissing steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via moderne communicatiemiddelen. Dit stelt de commissaris-generaal in staat per telefoon of e-mail navraag te doen omtrent feitelijke aspecten van het asielrelaas om de waarachtigheid ervan te controleren. Uit het verslag aan de Koning blijkt dat het specifiek de bedoeling is dat de ambtenaar van Cedoca een gedetailleerd verslag opmaakt met de informatie verkregen bij een telefoongesprek zodat de asielzoeker de mogelijkheid heeft de juistheid van de verkregen informatie te controleren.

Daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoeksters opmerking, stelt de Raad vast dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van bovenvermeld KB nu de COI een synthese is van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek aangevuld met en getoetst aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts.

2.6. Voorts is gezien de veelvuldig geconsulteerde bronnen, vertegenwoordigers van de CTA en andere Tibetaanse organisaties en persoonlijkheden, verzoekster niet ernstig waar hij meent uit de uitdrukkelijke en afzonderlijke vermelding van *"twee jonge, ongebonden Tibetanen geboren in India"* als geconsulteerde bron, te kunnen afleiden dat *"de auteurs van het rapport geen enkele Tibetaan die niet geboren was in India hebben ontmoet noch er informatie mee hebben uitgewisseld"*. Indien een *"Amerikaanse student die enkele jaren in Dharamsala gewerkt en gestudeerd heeft"* bij de geconsulteerde bronnen staat vermeld, dan kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet als specifieke referentiebron werd aangehaald en dergelijke zijdelingse gesprekken eerder bijdragen tot de diversifiëring van het terreinonderzoek. Verzoekende partij benadrukt dat het rapport zelf aangeeft dat *"Het document probeert alle relevante aspecten van het onderwerp te behandelen, maar is niet noodzakelijk exhaustief"*. Echter dit doet op zich niet af van de doelstelling van een COI rapport als objectieve analyse en samenvatting van de actuele situatie. In zoverre volledigheid überhaupt niet meer dan een betrachting kan zijn, dienen wel alle relevante zaken aan bod te komen die noodzakelijk zijn om conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet in alle onafhankelijkheid te oordelen over de individuele asielaanvragen.

2.7. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat *"de bevestiging in het rapport dat het «makkelijk is de RC te vernieuwen voor de op lange termijn verblijvende Tibetanen» inderdaad van de Indiase autoriteiten komt (blz 13)"*, stelt de Raad vast dat bijkomend in dezelfde paragraaf nog wordt gesteld dat *"Een Protocol Officer van het CTA Department of Information and International Relations (DUR) kon bevestigen dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt. Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden."* en tevens verder dat *"zowel Indiase als Tibetaanse gesprekspartners hebben onafhankelijk van elkaar bevestigd dat in heel India de autoriteiten de algemene instructies ("Information pertaining Tibetan Nationals") effectief toepassen en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen"*, waarbij de volgende bronnen geciteerd worden: Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten, New Delhi 5 maart 2012; SP (Police) Kangra District, Dharamsala 12 maart 2012; Gesprek met Kalon van CTA Department of Security, Dharamsala 10 maart 2012; de vertegenwoordiger van The Bureau of

HH the Dalai Lama, New Delhi 6 maart 2012, vertegenwoordigers van de CTA Settlement Office, Welfare Association en Protocol Office, Majnu Ka Tilla, New Delhi 6 maart 2012, CTA Protocol Officer (DUR), Dharamsala 8-12 maart 2012; Gesprek met twee jonge en ongebonden Tibetanen die geboren zijn in India, New Delhi, 7 maart 2012.

Ook de bewering van verzoekende partij *“Dat de bevestiging in het rapport dat “de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “long term stay RC” krijgt”* eveneens van de Indische autoriteiten en politie komt (blz. 13)” berust op een onvolledige lezing van de landeninformatie nu de COI ook toevoegt dat *“Wat betreft de New Tibetan Arrivals hebben de SP (Police) van Kangra en ook de CTA [Gesprek met Kalon van het CTA Security Department, Dharamsala, 10/03/2012] verklaard dat wie met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC” krijgt.”* Verder werd er in de COI tevens gesteld dat *“De Cedocamissie heeft wel klachten gehoord dat er soms “handshakes” geëist worden bij het verlengen van een RC. Maar, volgens een vertegenwoordiger van de Tibetan Youth Congress, moeten Tibetanen vooral smeergeld betalen wanneer de FRRO's of politiediensten vaststellen dat hun RC niet meer geldig is”,* zodat verzoekende partij niet kan aanvoeren dat *“het rapport hier geen melding van maakt”*. De opmerkingen van verzoekende partij in deze berusten aldus op eenzijdige en foutieve lezingen van de desbetreffende COI en missen de talrijk geciteerde Tibetaanse bronnen.

2.8. Waar verzoekende partij stelt dat er *“bovendien talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten waar dit rapport toekomt tegenspreken”*, dan staat het de verzoekende partij vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. De Raad betwist niet dat op het internet voor elke informatie, contra-informatie, zelfs desinformatie te vinden is doch ook verzoekende partij dient in deze geobjectiveerde informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor specifieke betwistingen, verwijst de Raad naar wat volgt.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.9. Verzoekster verklaart geboren te zijn op 15 januari 1988 te Nam, in de Volksrepubliek China (VRC) (verklaring DVZ). Verzoekster legt geen Chinese identiteitsdocumenten voor. Verzoeksters verklaringen over het kloosterleven in Tibet (vragenlijst 3.5, gehoor 3-4) zijn evenwel aannemelijk. Verzoekster stelt dat ze hoorde dat ze uit het huishoudboekje geschrapt is (gehoor p. 8), wat eveneens aannemelijk is. Aldus kan verzoekster, wat betreft haar Chinese herkomst, het voordeel van de twijfel worden verleend.

Verzoekster legt een origineel attest van het Reception Centre Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala en haar onvertaald origineel Green Book, neer. Aldus kan blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse wordt beschouwd.

2.10. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien hieruit kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoekster verklaart enerzijds dat zij Tibet heeft verlaten omdat ze gedwongen zou worden een papier te moeten ondertekenen in haar klooster (gehoor p. 4) en of boetes te betalen (gehoor p. 7), waardoor haar religieuze vrijheid in het gedrang kwam. Anderzijds stelt zij India te hebben verlaten omdat zij haar familie in Tibet wil zien, en dat zij reeds vier maal een reisvergunning aanvraag bij de Chinese ambassade in Delhi die steeds geweigerd werd (vragenlijst 3.5, gehoor p. 8). Indien uit deze terugkeerpogingen geen subjectieve vrees voor vervolging kan worden afgeleid, dan kan evenmin worden uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan.

Waar verzoekster nog verwijst naar de arresten HvJ, *Elgafija* en HvJ, *Sufi en Elmi*, en stelt dat “verzoeker in casu gezien de situatie van Tibetanen in zijn land van herkomst, door het eenvoudige feit van zich in China te bevinden, een reëel risico van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt; Dat verzoeker een dergelijk risico loopt als hij naar India zou teruggezonden zijn” wijst de Raad erop dat de geciteerde arresten de beoordeling van de situatie bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreffen. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet uit, noch brengt zij elementen aan die er enigszins zouden kunnen op wijzen dat in de Tibetaanse regio in China of in India een situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Zoals verzoekster zelf stelt, heeft zij zich in 2005 gevestigd in India tot haar vertrek naar België. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt dat ze vervolging in China vreest, dan dient gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.12. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.13. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.14. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Voorop kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel degelijk ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”.

2.16. Verzoekster had bescherming in India waar zij ongemoeid en veilig heeft verbleven en kon studeren. Verzoekende partij betwist dit en meent dat India in de praktijk geen beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verweer is dan ook in essentie gericht tegen haar verblijfsstatus in en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoekster kan echter op dit punt niet weten te overtuigen. Immers voor zover zij niet naar China wil terugkeren, heeft verzoekster een legaal verblijf in India en kan zij ook naar dit land terugkeren.

2.17. Verzoekster verklaarde dat ze India heeft verlaten omdat ze haar familie wil terugzien in Tibet en dat zij in België gemakkelijk een vluchtelingenstatus kan verkrijgen en aldus documenten waarmee ze zonder schrik naar Tibet kan terug gaan. Dit kan bezwaarlijk een grond voor internationale bescherming rechtvaardigen. Verzoekster verklaart verder dat de lokale mensen hun lastig vielen, doch concretiseert dit geenszins, noch haalde ze dit op de DVZ aan. Evenmin kan vastgesteld worden dat het lastig gevallen worden door lokale mensen ernstige proporties aannam, noch dat dit etnisch of religieus geïnspireerd zou zijn. Verzoekster kende geen andere problemen in India (gehoor p. 8). Verzoekster verklaarde enkel nog dat de politie haar misschien zou oppakken omdat de datum van haar documenten verstreken is en zij aldus illegaal zou zijn.

2.18. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en "In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoekster er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgd instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals").

2.19. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is, laat staan dat "sinds de jaren 1950 de Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer krijgen" zoals het verzoekschrift beweert. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een Special entry Permit (SEP)-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen nu zij sinds 2005 zonder problemen in India verbleef en kon studeren. Verzoekster verklaart dat zij haar RC altijd vernieuwde met een referentiebrief van het klooster en vermeldt in dit verband geen problemen (gehoor p. 7) zodat zij in het verzoekschrift niet tegenstrijdig kan beweren dat "verzoekster heeft uitgelegd dat eens zij zijn studies beëindigd had zijn RC niet meer werd vernieuwd". Daargelaten nog de vraag of het betalen van een afkoopsom überhaupt al in aanmerking kan komen als vluchtelingenrechtelijke vervolging, verklaarde verzoekster niet ooit afkoopsommen te hebben moeten betalen.

2.20. Integendeel ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. "Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt" (zie COI focus van 12 november 2013, herhaald in de COI van 11 maart 2014). De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoeksters louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, laat staan dat sinds de jaren 50 Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer zouden krijgen, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Verzoekster wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk 4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk 4. de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid

is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Verzoeksters verwijzing naar stukken 2. en 3. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen "tegen de Tibetanen", is niet geconcretiseerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

Ten slotte verklaarde de Kalon van Security nog "*dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India*" (zie informatie administratief dossier). Zelfs indien de geldigheidsdatum hiervan verstreken zou zijn – wat niet is aangetoond – dan nog ziet de Raad niet in waarom verzoekster geen vernieuwing of nieuwe RC zou kunnen aanvragen, temeer gezien de geest en inhoud van het Indisch Tibetaanse verblijfsbeleid en de Indische inspanningen om elke Tibetaan van een RC te voorzien. Verzoekster brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.21. Verzoeksters argumenten inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.22. *De facto* kan uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA/TIBET*" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijke drukings- of afschrikingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekster aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk 5 blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan een halve eeuw genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst.

2.23. Verzoekster voert in het verzoekschrift voorts aan dat er sprake is van ellendige levensomstandigheden en van veelvuldige schendingen van hun mensenrechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden. Voor zover dergelijke algemene bewering überhaupt al kan ingeroepen worden nu verzoekster dit niet eerder en persoonlijk verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Verzoeksters verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de

sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd. Verzoekster toont dan ook niet aan dat haar vertrek uit India op andere redenen is gesteund dan louter persoonlijke migratiemotieven, noch dat de “sociale groep van Tibetanen” in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden. Verzoekster toont niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*” van 12 november 2013 (herhaald in de COI’s van 19 februari 2014 en 11 maart 2014), blijken dat “*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijfplaats een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC’s zonder NORI stempel*”. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat “*Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC’s ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaden*”, “*Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC’s uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro*”.

Verzoekster verklaarde dat ze met haar eigen geel boekje (IC) heeft gereisd (verklaring 35, gehoor p. 5-6), dat haar nadien afgenomen werd door een van de smokkelaars (gehoor p. 6). Verzoekster is echter legaal naar Europa gekomen, wat strijdig is met de nood aan een smokkelaar. Dat verzoekster haar IC diende af te geven aan de begeleider in Frankrijk, kan dan ook geenszins overtuigen gezien niet kan worden ingezien waarom verzoekster 9 Lak 70 000 (gehoor p. 6) zou betalen, indien zij middels haar IC op legale wijze heeft gereisd. Voorts is niet geloofwaardig dat zij geen fotokopie zou gemaakt hebben van haar voornaamste identiteitsdocument “IC”, noch heeft ze een duplicaat aangevraagd (gehoor p. 6). In zoverre verzoekster volhoudt dat ze haar IC aan de begeleider heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration* een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India, noch dat het haar om administratieve redenen onmogelijk zou zijn om terug te keren naar India.

2.25. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.26. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.27. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.29. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK